

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. OAM-879/ZA-ZA11-ZA21-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 6. 2022, č. j. 32 Az 12/2021-41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce je státním příslušníkem Arménské republiky. Do České republiky přicestoval v roce 2019 na pracovní vízum, které měl čtyři měsíce. Dne 16. 12. 2020 správní orgán rozhodl o jeho vyhoštění. Dne 20. 12. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl válku. V letech 2014-2016 sloužil v armádě u dělostřelectva v rámci základní vojenské služby. Domníval se, že pokud by se vrátil do země původu, tak by ho předvolali. Na otázku, zda obdržel povolávací rozkaz, odpověděl, že o tom neví. Na konci pohovoru dodal, že neví, co má dělat, protože dostal výjezdní příkaz, ale nechce se vrátit do Arménie kvůli válce.

[2] Dne 7. 10. 2022 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-879/ZA-ZA11-ZA21-2020 žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu"), neudělil. Žalovaný při rozhodování vycházel kromě žalobcovy výpovědi rovněž ze dvou dokumentů, a to z Informace MZV ČR, č. j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020: *Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí* a Informace OAMP ze dne 24. 11. 2020: *Náhorní Karabach: přehled situace*. Žalobce sice uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je válka, nicméně konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem se ho nedotkl natolik, aby vznikl zákonný důvod pro udělení azylu. Posledním bydlištěm žalobce v zemi původu byl okres Ararat. Tam žádný ozbrojený konflikt neprobíhal. Žalovaný považoval za vysoce nepravděpodobné, že by byl žalobce povolán do války. Válečný konflikt byl ukončen dne 10. 11. 2020, žalobce nepodepsal s armádou žádnou smlouvu, není tedy v armádě veden jako profesionální voják a nepřišel mu žádný povolávací rozkaz. Podle Informace OAMP ze dne 24. 11. 2020 se situace v Náhorním Karabachu uklidnila. Žalobce navíc požádal o mezinárodní ochranu pár dní poté, co správní orgán rozhodl o jeho vyhoštění. Jeho žádost tedy žalovaný považoval za účelovou s úmyslem zvrátit vyhoštění a legalizovat si pobyt v ČR.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. V ní namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Koncem roku 2020 byla na přechodnou dobu vyhlášena mobilizace a byl odepřen výjezd z Arménie osobám mužského pohlaví do určitého věku. I nadále jsou vybrané osoby posílány do oblasti Náhorního Karabachu, která není dostatečně pod kontrolou OSN v souvislosti s dodržováním základních lidských práv a svobod. V této oblasti dochází nadále k situacím, které jsou v rozporu s Ženevskými úmluvami. Podle OSN by tento stav mohl být považován za páchání válečných zločinů. K účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu žalobce odkázal na znění své přiložené kasační stížnosti ze dne 6. 9. 2021, kterou napadl rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, č. j. 56 A 15/2021-24 ve věci uložení správního vyhoštění.

[4] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalobce přicestoval do ČR legálně za účelem práce. Po vypršení pracovního víza pobýval v ČR nelegálně, za což mu uložili správní vyhoštění. Účelem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu. To sám i potvrdil, když při pohovoru uvedl, že neví, co má dělat, protože dostal výjezdní příkaz. O mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo nucené vycestování z ČR z důvodu uděleného správního vyhoštění. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 vyplývá, že o azyl je nutné požádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, pokud tomu nebrání nějaké závažné okolnosti. Žalobcem přiložená podaná kasační stížnost byla podle krajského soudu pro posouzení věci irelevantní. Proto se jí ani nezabýval a ani nemohl, neboť k tomu je povolán Nejvyšší správní soud. Žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl v Arménii vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný při posuzování žádosti žalobce vycházel jak z jeho výpovědí, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání

napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že v Arménii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vyjádřil se k aktuální situaci v Náhorním Karabachu. Žalobce za důvod žádosti uvedl válku v Arménii. Z relevantních informací, které shromáždil žalovaný, vyplývá, že došlo k ukončení bojů ke dni 10. 11. 2020 dohodou mezi prezidentů Arménie a Ázerbájdžánu a tedy zklidnění situace v Náhorním Karabachu. Obava žalobce z povolání do války tedy není důvodná. Navíc pochází z oblasti, kde tento lokální konflikt ani v době, kdy požádal o mezinárodní ochranu, neprobíhal.

[5] Krajský soud tedy neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci a řádně odůvodnil, proč žalobci nešlo udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Pochybení krajský soud neshledal ani v opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Podle krajského soudu po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (ekonomické důvody), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nelze dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Rozsudek je dle názoru stěžovatele zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, která spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud se nezabýval skutečným stavem věci a okolnostmi, které vyvstaly a jsou předmětem dalšího řízení o kasační stížnosti ve věci uložení správního vyhoštění vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Azs 27/2022, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce se dne 15. 12. 2020 dostavil do střediska Bělá-Jezová, kde hodlal podat žádost o mezinárodní ochranu. To mu bylo odepřeno a namísto toho, aby s ním byly zahájeny úkony ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, byla přivolána hlídka policie. Hlídka cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje stěžovatele na místě zajistila. Dne 16. 12. 2020 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje uložilo stěžovateli správní vyhoštění v délce 1 roku. Stěžovatel byl poté propuštěn a opakovaně odcestoval do karanténního střediska Bělá-Jezová, kde požádal o mezinárodní ochranu. Krajský soud tento skutečný stav věci nevzal v potaz a bez dalšího posoudil jednání stěžovatele jako účelové s cílem vyhnout se vykonatelnosti správního vyhoštění.

[8] Rozsudek krajského soudu značně diskriminuje stěžovatele a jeho skutečné obavy z návratu do Arménie odsouvá do pozadí. Krajský soud považoval důvody stěžovatele za liché, neboť jeho obavy z povolání do armády v souvislosti s ozbrojeným konfliktem v Náhorním Karabachu odpadly po ukončení bojů dne 10. 11. 2020. Stěžovatel namítá, že ze strany krajského soudu došlo k nesprávnému prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. k jinému okamžiku. Krajský soud měl reflektovat skutečný stav na přelomu let 2020 a 2021, místo toho věc posuzoval s odstupem jednoho a půl roku. Stěžovatel odkazuje na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48 podle kterého je při aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. nutno upřednostnit požadavky plynoucí z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud by doslovná aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. vedla k tomu, že by soudní přezkum rozhodování nebylo možné pokládat za účinný přezkum v rozumných intervalech.

[9] Stěžovatel rovněž uvádí, že v srpnu 2022 došlo k oficiálnímu zveřejnění informací o zostření situace v Náhorním Karabachu a byla vyhlášena částečná mobilizace. Kontrolu nad územím a mírové hovory mezi oběma stranami konfliktu zprostředkovalo Rusko, které nad územím drží kontrolu. V současné situaci, kdy je Rusko agresorem a původcem válečného konfliktu na Ukrajině, je žalobcova obava o to větší, neboť nelze predikovat budoucí vývoj situace nejen v jeho domovském státě, ale v celém regionu. Podle stěžovatele lze na jeho situaci pohlížet obdobně jako na současný stav žadatelů z Ukrajiny, kterým je všem poskytována ochrana bez rozdílu konkrétního pobytu v okupovaném regionu.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu, vydané rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek relevantních důvodů. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud neshledá důvody k odmítnutí, navrhuje ji zamítnout pro její nedůvodnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Jelikož se však jedná o kasační stížnost podanou ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná.

[12] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel vznesl právní otázku ohledně možnosti prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. k jinému časovému okamžiku než je okamžik rozhodování soudu. Jedná se o právní otázku, která nebyla plně vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dle stěžovatele se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho žalobními námitkami. Namítaná pochybení krajského soudu lze shrnout následovně: 1) chybné posouzení účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu a 2) chybné posouzení situace v Arménii z časového hlediska.

[15] Pokud jde o účelovost žádosti, lze stěžovateli přisvědčit v tom, že krajský soud nepřihlédl ke kasační stížnosti, přiložené k žalobě, kterou žalobce napadal rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, č. j. 56 A 15/2021-24, a v níž popisuje okolnosti, které vedly k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz bod 7). Tyto okolnosti, na základě nichž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2021, 9 Azs 190/2021-28, rozhodnutí o správním vyhoštění zrušil, vyvracejí část odůvodnění krajského soudu, podle nějž byla žádost stěžovatele účelová, protože ji podal až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud si byl vědom, že před Nejvyšším správním soudem probíhá řízení ohledně správního vyhoštění stěžovatele. Rozsudek v daném řízení Nejvyšší správní soud vydal dne 18. 11. 2021, tedy necelých 7 měsíců před vydáním rozsudku krajského soudu. Stěžovatel v žalobě poukázal na to, že řízení před Nejvyšším správním soudem má dopad i na posouzení účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Při posouzení účelovosti žádosti stěžovatele měl tedy krajský soud přihlédnout i k závěrům kasačního soudu vysloveným v mezidobí vydaném a výše citovaném rozsudku. Nicméně samotná skutečnost, zda žádost o mezinárodní ochranu byla účelová nebo nebyla, nemá dopad na posouzení relevantních důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto pochybení krajského soudu tak samo o sobě nezakládá nezákonnost napadaného rozsudku.

[16] Stěžovatel v žalobě namítal, že situace v Náhorním Karabachu se ani po uzavření příměří neuklidnila. Upozorňoval na to, že koncem roku 2020 byla v Arménii vyhlášena mobilizace a osobám mužského pohlaví do stanovaného věku byl odepřen výjezd. Dále uváděl, že i nadále jsou vybrané osoby posílány do Náhorního Karabachu, přičemž v této oblasti dochází k porušování lidských práv a podle OSN by daný stav mohl být považován za páchání válečných zločinů. V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že ze strany krajského soudu došlo k nesprávnému prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. k jinému okamžiku. Krajský soud měl reflektovat skutečný stav na přelomu let 2020 a 2021, místo toho věc posuzoval s odstupem jednoho a půl roku. Podle Nejvyššího správního soudu je tato námitka stěžovatele nedůvodná. Krajský soud měl při posuzování žaloby dvě možnosti: 1) vycházet při posuzování žaloby ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., nebo 2) prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. (za předpokladu, že by k tomu byly splněny podmínky) a posuzovat žalobu s ohledem na aktuální stav v zemi původu v době vydání rozsudku. Ani jedna z těchto dvou možností neumožňovala krajskému soudu, aby žalobu posuzoval s ohledem na stav, jaký v Arménii panoval během časového období na přelomu let 2020 a 2021. Napadený rozsudek totiž vydal v červnu roku 2022.

[17] Stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, (viz bod 8) není na jeho případ příléhavý. Případ, který Nejvyšší správní soud řešil v citovaném rozsudku, se týkal soudního přezkumu rozhodnutí o nepovolení vstupu na území (§ 73 odst. 6 a 7 zákona o azylu). Žadatel je na základě

tohoto rozhodnutí umístěn do přijímacího střediska na mezinárodním letišti, kde musí setrvat po dobu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Je tak omezen na svobodě, a tedy na svých právech zakotvených v čl. 5 Evropské úmluvy ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Z čl. 5 odst. 4 Úmluvy pak žadateli vyplývá právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Podle § 73 odst. 6 a 9 zákona o azylu má žadatel možnost požádat o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo podat žalobu do 30 dnů od rozhodnutí správního orgánu. Podá-li žalobu, lze o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území požádat až, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.

[18] Aby byl soudní přezkum rozhodnutí o nepovolení vstupu na území účinný a proveden v rozumných intervalech, dospěl v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud k tomu, že před § 75 odst. 1 s. ř. s. je na místě přednostně aplikovat čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud tak musí při posuzování žaloby zohlednit i podstatné změny, k nimž došlo po vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, pokud tyto změny mohly vést k tomu, že pokračování omezení osobní svobody, které bylo původně nařízeno v souladu se zákonem, se stalo nezákonným (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, bod 44). O žalobě podle § 73 odst. 7 zákona o azylu musí soud rozhodnout do 7 dnů od doručení správního spisu.

[19] Z uvedeného výkladu vyplývá, že přezkum rozhodnutí o nepovolení vstupu na území se vyznačuje specifickou úpravou, která spočívá v pravidelném přezkoumávání rozhodnutí, a to s ohledem na trvající zásah do práv žadatele zakotvených v čl. 5 Úmluvy. Tuto specifickou úpravu nelze přenést na rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které je předmětem soudního přezkumu v případě stěžovatele. V případě rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany k žádnému pravidelnému přezkumu rozhodnutí ze zákona nedochází, neboť se samo o sobě nepojí s omezením osobní svobody. Závěry citovaného rozsudku nelze tedy aplikovat na přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Tento přístup potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2021, č. j. 6 Azs 94/2021-32: „*V nyní projednávané věci však městský soud vydal napadené rozhodnutí 2. března 2021, tedy sice poté, co vypukl poslední válečný konflikt o Náhorní Karabach, ale zároveň i poté, co již bylo opětovně uzavřeno příměří. Městský soud tudíž nerozhodoval v okamžiku, kdy by v zemi původu stěžovatelky probíhal válečný konflikt v „horké“ fázi, nýbrž až s několikaměsíčním odstupem. Nezohlednění obecně známé skutečnosti v podobě ozbrojeného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach z podzimu 2020 proto není v nyní projednávané věci vadou, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2021, č. j. 6 Azs 94/2021-32, bod 8).

[20] Prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., které stěžovatel zřejmě požaduje, s ohledem na obsah jeho kasační stížnosti (upozorňuje na změnu situace v Arménii v srpnu 2022), není opodstatněné. Pokud Nejvyšší správní soud zvažuje, zda je třeba výjimečně prolomit pravidla stanovená v § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s. aby bylo možné ve věcech mezinárodní ochrany zajistit dodržení čl. 2 a 3 Úmluvy a zásady *non-refoulement*, musí se s otázkou, zda je prolomení namístě, věcně vypořádat buď v rámci hodnocení přijatelnosti nebo shledat přijatelnost kasační stížnosti a uvedené otázce se věnovat v rámci meritorního

přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, odst. 23).

[21] Základním předpokladem k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. je existence skutečností, které jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany a které vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud takové skutečnosti existují, je možné prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., pokud (1) nelze zaručit, že správní orgán tyto skutečnosti posoudí v novém správním řízení z hlediska respektování norem, které mají aplikační přednost před procesním pravidlem § 75 odst. 1 s. ř. s., zejména z hlediska zásady *non-refoulement*; a (2) nelze zaručit, že žadatel bude mít možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než dojde k jeho navrácení do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, bod 19; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59). Dostatečné záruky, že bude dodržena zásada *non-refoulement,* budou dány tehdy, pokud bude s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61).

[22] Stěžovatel namítá, že došlo k zostření situace v Náhorním Karabachu a že byla vyhlášena částečná mobilizace. Typově stejnými námitkami se Nejvyšší správní soud zabýval již v usnesení ze dne 9. 3. 2021, č. j. 4 Azs 354/2020-22. Pokud jde o situaci v Náhorním Karabachu, nejedná se o skutečnost, která je v případě stěžovatele relevantní pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem nepředstavuje tzv. totální konflikt, který by ovlivňoval celé území Arménie. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel před odjezdem do ČR pobýval ve vesnici Ajntap v okresu Ararat. V žalobě poté uvedl, že jeho rodina se přestěhovala do jiné části Arménie. Z těchto informací nevyplývá, že by samotná přítomnost stěžovatele na území Arménie měla představovat vážnou újmu. Co se týče branné povinnosti, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepředstavuje branná povinnost sama o sobě vážnou újmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017-32; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2021, č. j. 4 Azs 354/2020-22).

[23] Stěžovatel neuvedl důvody, které by byly relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. tak nebylo na místě. Dílčí pochybení krajského soudu pak s ohledem na celkové posouzení nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na shora uvedené k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu